

ver, og Smilet brød frem som et Sol-
blint mellem Potteplanterne.

Saa maatte hun smile igen. Det
var hun ikke meget i Værelse med her-
inde. Hun kom til at holde af det
Barn, som, forgæves paa det sørgelige
Sted, stirrede Emil omkring sig — og
holdt Smilet vedlige hos de andre.

En Morgen spillede Solstrålen in-
te ned ad Gangen — den laa øde, lang
og mørk. Om Aftenen blev den lille
Pige bragt over til den unge Eng-
leplejers Stue. Hun havde om Mor-
ningen klaget over Sting i Bystret og
sagt, at hun frøs. Op ad Dagen var
hun bleven værre. „Lungebetændelse“,
sagde Lægen, som undersøgte hende.

Engleplejersken var glad ved at fun-
ne være god mod den lille Pige, som
havde lyst op for hende med sit Smil.
Men Ernesta var med et ligesom ble-
ven uimodtagelig for hendes Tilnær-
melser og saa underlig fremmed paa
hende med feberblanke, alvorsfulde
Øjne.

Ihi hendes Stævne var kommen ø-
ver hende. Lidelsen havde standset
hendes ubevidste Gliden henad Over-
fladen, havde brudt hendes Væbne,
fillest hende blot for hendes egne Øjne
som den hun var: en forladt og hjem-
løse lille Pige mellem lutter fremmede.
Og i samme Øjeblik var hun en Stille-
stående levende, viefelig, umistelig for
hende: den, hos hvem Barnets Instinkt
føger Ly, ventende Hjælp for alt det, der
ger ondt.

I det Nu, Engdommen brød ud,
havde den lille Pige talt: „Mo'r!“

Hele Nation igennem, under vels-
kende Hebe og Kulde, under Uro og
Smertier, havde hendes Stønnen tun-
en Lyd: „Mo'r — Mo'r!“

Naar hun faldt hen i fortvovet
Døs, var hendes sidste, halvt ubevidste
Sul: „Mo'r!“ — og naar hun atter
vognede med et Ryk, var det første
Raab: „Mo'r!“

Engleplejersken maatte huffe paa en
Fortsættelse, hvor hun havde staaet
med en Engleunge, der var falden ud af
Kæben, i sin Haand og følt sig hjælp-
løs, afmægtig — egentlig fortvovet
over at være et Menneske og ikke en lille,
fortaaende Fuglemo'r, der straks havde
bidst Raad.

Saa den stod hun ved denne Eng-
leunge. Barnet sagde: „Taf“, hør Gang
hun pusede hende; men hun søgte, at
hun intet kunde afhjælpe af hendes
Trang.

Da Lægerne kom ind den næste
Morgen, stirrede Ernesta mod Døren,
månstredede uden at gengælde deres
Rik, og da Døren havde lukket sig ef-
ter den sidste, da der uigenkaldelig ikke
kom flere, drejede hun Hovedet bort
og sagde med en underlig dump Pro-
test mod alle de ligegyldige Raarærlig-
fer omkring hende: „Mo'r!“

Engleplejersken sagde til Lægerne, at
hørken hun eller Patienterne kunde
udholde Barnets Raalen. Om det ikke
var muligt at saa fat paa Moderen?
Lægerne trat paa Stuldrene. Ja,
kunde hun sige dem, hvor Moderen var?
— Den vingede Fuglemo'r under Him-
len havde været lige saa let at saa
fat paa!

Der var hun at bede den lille Pige
være stille og ikke forstyrre de andre.
Det blev nok bedre!

Men det blev værre i de næste Dage.
Hun faldt ikke saa højt mer, men kla-
gede ustandselig — ensformigt og ind-
advendt: „Mo'r!“

„Maa man ikke tale med sit eget
Kød og Blod! De har nok ikke en
Far's Hølelser, lille Frøsten!“

„Lægen har forbudt det“, sagde hun
og førte ham roligt mod Døren.
„Maa, saa det har han! — Ja, din
Mo'r — nu skal man ikke saa snart
ha' Ulykker af hende igen.“

Engleplejersken stubbede ham ener-
gigt ud af Døren og fulgte selv med.
Paa Gangen fik hun ud af ham, at
Barnets Moder sad i Kvindefangs-
let, dømt til otte Maanedes.

Hun havde blot ønsket at vide, hvor
den Moder var. Nu vidste hun det!

Dagen efter Faderens Besøg var
Fæderen stærkere og Ernesta gullig i
sit Ansigt. Der havde staaet sig Nyre-
betændelse til. Hun led meget.

Den spændende Dag sad Professore-
n ved hendes Seng og rystede paa Ho-
vedet til de andre.

Engleplejersken havde den Morgen,
i et Slags fortvivlet Haab om at tun-
ne vække Barnets egen Vilje, spurgt
hende: „Tror du virkelig, at det kun-
de blive bedre, Ernesta, om ogsaa din
Mo'r kom?“ Og Barnet havde svaret
— med en Overbevisning, der ikke
kunde rokke: „Ja—aa, ja, ja!“

Det var ikke til at udbohle! Eng-
leplejersken sagde det til Lægerne — og
de var enige med hende. Det var haab-
løst selvstændigt og egentlig dumt!
Men det maatte gøres. De kunde ikke
andret.

Ja, saa gik der Bud til Fængslet
med Bøn om, at den og den fange
maatte blive sendt til Hospitalet, for
at se til sin lille, unge — meget unge
Pige, som laa og kaldte paa hende.

Svaret blev det, man kunde vente:
at om et halvt Aar blev Fangen fri
og kunde da gaa, hvorhen hun vilde.
Men man kunde ikke løslade Fanger
under Straffetiden til privat Besøg.
Det var uigenkaldelig umuligt.

Formiddagen gik. Over Gang En-
gleplejersken saa paa Barnet, der var
faldet hen i en Slags Døs, blev hun
mere og mere vis paa det: „Hun dør.“
Og hun syntes, at det blev hende som
Livet om at gøre, a det ikke stede, før
hun havde set sin Moder.

Alle Patienterne var i stor Sind-
bevægelse. „Vi kan ikke finde os i det“,
sagde de. „Ved De, hvad vi har
tænkt: at De maa gaa til Kongen —
falde paa Knæ for ham og fortælle
ham om den lille Pige — og ikke staa
op, før han lovet, at hendes Mo'r
skal komme. Var vi blot raske, gif
vi alle!“

Den unge Engleplejerske stod midt
paa Gulvet og rystede paa Hovedet:
„Det er ikke saadan at gaa til Kon-
gen!“

Pludselig saa hun op: „Nu skal jeg
sige Jer noget — jeg vil gaa. Men
— I maa alle med! Ja —“ Vøbet
stod op i hendes blege Kinder — „jeg
mener netop, som det blev sagt: vi
skal gaa til Kongen — og tale med
ham om den lille Pige — og bede
om, at hun maa saa sin Moder at se
... Jeg stude have tænkt paa det
meget, meget før — men jeg tror, jeg
er bleven en halv Fuglemo'r under Him-
len.“

Der faldt Stillehed over Patienter-
ne. Saa sagde hun, som de talte
„den gamle“ — som altid saa og læ-
ste i sin forfædte Salmebog. — „Ja,
lille Frøsten, den Gang er der flere af
os, som kan gaa med. Ja, jeg tror,
vi vil gøre det allesammen!“

— Ved to-tre Tiden kom en af de
unge Læger for at se til Barnet. En-
gleplejersken gif ham imøde: „Der maa
Bud til Fængslet“, sagde hun.
„Det har der jo været“, svarede
han.

Fangen stod ene paa Tærstelen —
i den blaa Dragt, hæslig, mørket af
det Lid, hun havde ført, stiv og forvils-
det. Hendes Blik for fra Seng til
Seng som et jaget Dyrs — og Øjne-
ne saa underlig røde, næsten blodun-
derløse ud.

Saa løb et Raab gennem Stuen —
de, der hørte det, kunde aldrig glem-
me det — „Mo'r!“

Et Strig fra Døren — og med et
Spring var hun henne ved Barnets
Seng, lappede sig ned over hende, knu-
gede hende ind til sig og huffede —
huffede — som om hver eneste Tanke
og Hølelse i hende løste sig op i
brændende Graad.

„Mo'r — Mo'r! ... Men du maa
ikke græde saadan, aa, du maa ikke
det er ligesom Jid, kan du nok for-
staa — og jeg er saa hed, saa hed!
Saa kan jeg ikke ha' dig saa nær —
og jeg vil ha' dig saa nær.“

Med et eneste, frampagtigt Ryk
havde Fangen stanjet sin ubændig vil-
de Graad.

„Se paa mig, Ernesta — kan
du se, nu græber Mo'r ikke mer. —
Jeg skal ikke græde en eneste Smule
— men saa maa jeg nok holde dig
— saa maa jeg nok holde dig — mit
Barn — mit eget, eget Barn.“

„Ja — ja, du skal holde mig, Mo'r!
— Jeg er saa syg, saa syg ... Og
her har jeg liget og længtes saadan
efter dig! ...“

„Har du — har du, min lille Pige!
... Men jeg vidste det jo ikke —
aa, jeg vidste det jo ikke ...“

— I en hel Time laa hun paa Knæ
ved Sengen uden en Taare, uden en
Lyd af Smerte — hørte om Barnets
lange, høilelste Rætter, om alt, hvad
hun saa, naar hun lukkede sine Øjne,
om alt det, der gjorde ondt, tørrede
Ernestas Pande, gav hende at drif-
te, løstede hende, reitede hende og for-
talte hende, saa hun troede det, at nu
stulde det nok blive godt.

I et Udsud, et hneligt Drag med
mørket Ansigt og fangedragt, men
Nummer i Stedet for Navn — nej,
mer end en Dronning i færdige Pur-
pur, mer end den reiseredige Kvinde
i uplettet Hvidhed — en Engel — næ-
sten en Almagt — en Moder!

Da Klokken slog seks, stod Betjen-
te i Døren. Over Barnets Hoved re-
tiede hun sit Blik imod dem — og bets
angstfulde Begæring var saa stærk, at
de som efter Afstale atter gif til Side.
Men hun stod op i samme Nu, „Mo'r
skal gaa, min egen Pige. Det er saa
sent — nu maa vi sige Godnat!“

„Men du kommer igen, Mo'r —
hver eneste evige Dag — nu, da du ved,
at jeg er saa syg!“

Hun græb ikke endnu, da hun svare-
de: „Hver eneste evige Dag, lille Er-
nesta — nu, da jeg ved —“

„Og i Morgen, Mo'r, i Morgen
kommer du meget før — ikke?“

Hun græb ikke endnu, da hun svarede:
„I Morgen kommer jeg meget, meget
før!“; thi hun vilde tyse sin lille Pige
endnu en Gang — og endnu en Gang.
„Nu skal du lægge dig ned og sove,
min Stak — lige til Mo'r kommer
igen.“

kring det høide, lidt bøjede Ansigt med
den lille Begyndelse til Smil om
Mundvigene. „Og dog er der ligesom
døst en Sten fra mit Hjerte. Og
hun ser jo saa glad ud.“

„Ja“, sagde „den gamle“, som var
bibelsk, „som en Moder trøster sit
Barn, saadan vil jeg trøste Eder.“
Det var vor Herre lovet — og hendes
lille Ansigt, saadan som det ligger der,
er dog ligesom en hel Prædiken til os
over det Ord ... Ja, det staar hos
„Gaias“, sagde hun til og nikkede rundt
til de andre Patienter, som alle græd.

Det gode Ord.

Man hører saa ofte en og anden
klage sig over sine Medmennesker, fordi
de er drantne og umedgørlige, og det
mærkelige er, at disse klagen-
de Mennesker altid træffer paa daarlige Om-
gangsfaaer. Denne Omstaendighed
henleder uvilkaarlig Opmærksomheden
paa den klagen-
de selv. Mon han i
mange, ja, maaste de fleste Tilfaelde
ikke selv er Skyld i sin Ulykke? Jo,
det er han ganske sikkert.

Et Menneske kan ligesom ved Sang-
bunden i en Violin. Ligesom Sang-
bunden forstaer og tilbagefaer den
Zone, der uddaar fra Strengen, saa
ledes vil et Menneske i de fleste Til-
faelde ogsaa faare i den Zone, hvori
han bliver spurgt. Naar det ikke altid
sker, da er det, fordi han gennem
lange Tider er vænnet til at faare
venligt, efter som Forholdene har væ-
ret.

Selv om en dygtig Musiker stryger
paa Violinens Streng, kan der lyde
en raa og ulden Tone, naar Violinen
i længere Tid er blevet misbrugt og
derved halvveis ødelagt. Den dygtige
Musiker tan dog ved iherdigt Arbejde
atter saa Violinen stemt og bragt i
Orden, saa den kan frembringe rene,
sønne Toner. Lige saa vil Mennes-
ket. De kan blive saa vant til Haard-
hed og ondt Ord, at de slet ikke har
Ore for andet. Selv om de kommer
under andre Forhold, hvor Taler har
en anden og mildere Klang, vil de
vedblivende svare paa den vante Maa-
de. Men derfor skal man ikke straks
fordømme dem og tale haardt til dem
for at blive lige saa daarlige som de.
Nej, lad os da som den dygtige Mu-
siker blive ved at slaa paa de rette
Streng; da skal ogsaa nok Sang-
bunden efterhaanden blive i Stand til
at gengive de rene Toner, hvortil den
er bestemt.

Men for at naa et saadant Resultat
maa man være taalmodig. Gang ef-
ter Gang vil der maaste lyde falske
Toner, stent man gjorde sig al mulig
Umag for at frembringe rene; men
desto større bliver Glæden, naar vi
endelig hører den rene Tone lyde. Vi
kan her, ligesom den store mongolste
Høvding Timur, lære af Myrterne.
Han saa en Gang en af disse Sta-
bninger slæbe med et stort Fros op ad
en stejlt Strant. 69 Gange trillede
Myren nedad Stranten med sin store
Byrde, men da den prøvede den halv-
sferdsindsøpende Gang, lykkedes det
for den at faa Frosen op.

Lad os som Timur af dette Trak-
tere at være taalmodige; thi herpaa
kommer det ofte an, ogsaa naar vi
ønsker Sejr for det gode Ord. Gen-
gældes din Venlighed ikke de 69 Gan-
ge, saa prøv den halvfjerdsindsøpende
Gang, da vil det sikkert se.

Forjante Fortæller indber Kirkegaar-
dene. Dr. Wood's Norway Pine Syrup
hjelper Mand og Kvinde til en lyffelig og
fratrig Alferdom.

Missouri Pacific Railway
Iron Mountain Route.
Det store Sydvest-System.
Den mest direkte Line fra
OMAHA
via
Kansas City og St. Louis
til Pladser mod
ØST, SYD og SYDVEST.
Hot Springs, Ark., San Antonio,
Tex., og alle Steder mod Ost og Vest.
Henvend Dem om Underretning til
T. F. GODFREY,
Passager- og Billetagent,
Omaha, Nebr.
H. C. TOWNSEND,
G. P. & T. A., St. Louis, Mo.

Ud af Mørket. Elektrisk Bælte

fendes frit
til alle Mand, som skriver til Heidelberg
Medical Institute, St. Paul.

Send Deres Navn og Adresse, indlagt frebet, og de
vi sende Deres fortrinlige „Electric Belt“ uden
at betale noget for det. Det bliver Deres med-
forlange det. Alle engang nødvendigt at lende hel-
nærter.

Saa godt som noget elektrisk Bælte i Verden.
Heidelberg Medical Institut, med en Kapital
\$200,000, er det største og rigeste medicinske Institut
i Verden og har været i Eksistens siden 1876. Det har
udviklet og forfægtet Tilværelsen af det fortrinlige
elektriske Bælte for at helbrede og berolige berø-
mte og berømt helbrede Kraft. Det har „Electric
Belt“ vil hjælpe Dem med alle de forskellige
15,876 forskellige Mand er nu brugt af det. Det har
fremført et fuldstændigt Mirakel. Det helbreder hurtig
Rheumatisme, Kæbepne, Gædder i Huden og
Gigt, nervøs Hævelse, Paralyse, blodende
Livmoder, Hæmorrhoider, Gigt, Maves-
og Njenslidelse, almindelig Svækkelse,
faldt Nervøsitet, og mange andre Svækkelse.
Det er udbredt fra \$50 til \$500 for enhver. Det bliver
bestemt absolut frit af Hæder-Specialisten til alle
dem, som behøver det ene eller andet af disse
Gædder.

„Ved i atten Aar, endelig helbredet“.
Tilfælde 1878. For 18 Aar siden maatte jeg de
første Symptomer paa Nervøsitet, som senere
vækkede mig megen Glædelighed og Bæle. Jeg havde
Smertier i Nagen og havde mange forskellige
Jeg maatte derovergive mig til Hæder, og jeg
saa jeg altid var ubehagelig til at gaa, for jeg
saa jeg havde brugt Heidelberg Medical Institute
for at helbrede min Njenslidelse og for at
gøre mig selv til et mere helbredet, og at være
sikkert at have en Mand er.

Sufficieret sendes alle paa Bælte, men er Deres
Gædder for helbrede uden at betale en
Cent. Derfor skriv i Dag efter det fortrinlige „Electric
Belt“ frit. Navn og Adresse til:
Heidelberg Medical Institute,
Fifth and Roberts Streets, ST. PAUL, MINN.

Bedst for
Indvoldene.

Disse De ikke har en regelmæssig Lunde Hæring
Dag, er De lug eller vil blive det. Hold Munden
Eben og vær rask. Gøttigværende Midler eller gøttige
Midler er forfægt. Den bedste, bedste Maade at holde
Sjælemt rent paa er at tage

Spis dem ligesom Candy
Behagelig, virksomme, smager godt og gøttigt
Svækket ikke, og fortaaler ikke Smertier eller
10, 25 og 50 Cts. pr. Bælte. Skriv efter det
Lægen og at lende med en Sundhed. Hædel
STERLING REMEDY CO.,
Chicago eller New York.

Hold Blodet rent.

Agentur
for alle Dampskibs-Linier
paa
„Danskere“s Kontor.
Ønsker De at rejse til Danmark,
eller vil De sende en Billet til
Danmark, da skriv til „Dansk-
ere“s Kontor.
Alle Forespørgsler besvares fra
„Danskere“s Kontor, Blair, Nebr.

Naar De ønsker
Bog- og
Job-Crykning
..... saa prøv os.
Vi udfører al Slags Trykning tilfredsstillende; net
og pænt Arbejde leveres hurtigt til rimelige Priser.

VISITKORT. BILLETTER. REGNINGER.
SKRIVEPAPIR. KONVOLUTER.
PRISLISTER. KATALOGER. PLAKATER.
PAMFLETTER. PROGRAMMER.
Bog-Arbejde paa Engelsk saavel som Dansk er
vor Specialitet. Overslag gives gratis.
BOGBINDERIET
udfører alt til Faget henholdende paa kort Varsel
og til rimelige Priser. Smagfulde og solide Bind
leveres.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.